

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçiminin yenilenmesi, çok kişinin de belirttiği gibi keyfilik örneğidir. Bulunan yasal gerekçeye kimse inanmadı çünkü aynı usulsüzlük önceki seçimlerde de vardı ama onları AKP kazanmış olduğu için sorun olmamıştı. Ararsanız gerekçe bulursunuz ve nitekim de böyle oldu.

Kanunsuzluk önceden olmadığı kadar açıkça ilan edildi, “kanun benim!” denildi.

YSK kararını açıklamayı erteledikçe seçimin tekrarlanacağı belli olmuştu çünkü bu kadar düşünecek bir şey yoktu. Demek ki pazarlık yürüyor, tehditler yapılıyordu.

AKP seçimin yenilenme kararının açıklandığı gün iyi bir hamle yapmış olarak ortaya çıktı; Öcalan ile birkaç avukatının görüştüğü açıklandı.

Ülke hoş ve boş konuşan insanlarla dolu, her görüşten bu tür insanlarla doludur.

Bu görüşmeyi “yeni bir çözüm süreci mi?” olarak yorumlamak için gerçekten kör olmak gerekir. AKP bu hamleyi yaygın açlık grevlerinin bitmesini sağlamaktan çok Kürt oylarının CHP’ye yönelmemesini sağlamak için yaptı. Ne kadar başarılı olur bilinmez ama fena hamle değil doğrusu...

Görüşme haberinin duyulmasının ardından “Öcalan ile AKP anlaştı mı? Bu durumda Kürt oylarının bir bölümü AKP’ye kayar mı? HDP’nin bir tarafının da bu anlaşma içinde olması mümkündür” belirlemeleri ortalığı kapladı, buna göre tutum belirleyenler çıktı.

Politik gibi görünen çok sayıda insanın politik olmakla ilgisi bulunmuyor.

Zayıf ihtimal ama diyelim ki böyle bir anlaşma gerçekleşti. Sol politik bir insanın burada yapacağı iş ortalığı velveleye vermek değil, “Bunu nasıl engelleyebilirim?” sorusunu sormak, imkanlarını –az olabilir önemli değil- gözden geçirmek ve yapabileceğini yapmaya yönelmektir.

Sanmıyorum ama böyle bir anlaşma olsa bile bunu bozmanın imkanları bulunuyor. Ek olarak Kürt hareketini biraz gözlemleyebilen birisi bile Öcalan’ın etkisinde hissedilir bir düşme olduğunu görebilir. Öcalan’ın halen önemli etkisi bulunmakla birlikte eskisine göre azalmıştır ve gidişat daha da azalması yönündedir.

Bundan sonra ne yapılacak?

Cevap belli, yenilenen İstanbul seçimine katılmak gerekiyor.

Buna karşı çok sayıda gerekçe sayabilirsiniz ama unutmayalım; iyi ve doğru şeyler söylemekle, onları hayata geçirmek birbirinden epeyce farklıdır.

Politika yapmaktır.

Ne istediğinizi biliyorsanız ama buna ulaşmak için uygulanabilir bir planınız bulunmuyorsa, ne istediğiniz de pek önemli değildir.

Bir yol haritanız olması ve buradan ilerlemeniz gerekir. Harita yolda değişiklikler yaşayabilir, mümkündür. Her şeyi birden tabii ki yapamazsınız ama ilerleyebilmeniz gerekir. Bunu yapabildiğiniz oranda da politikada hayalle gerçeği daha kolay ayırırsınız.

İktidarın baskısıyla alınmış YSK kararı bu iktidarın seçimle değişmeyeceğini gösterdi.

Doğru, peki ne yapılması gerekir?

Örgütlenmek gerekir, diyor bazıları...

Ne kadar derin bir cevap!

Örgütlen tabii, tutan mı var?

Sokađa çıkalım, deniliyor.

Bak işçi sınıfının merkezi İstanbul'da işçiler evlerinde oturuyor ve hatta küçük olmayan bir bölümü de AKP'yi destekliyor.

Sen çık yine de, bakalım kaç kişi gelecek?

Politika isteklerle yürümez, mevcut koşullarda mümkün olanı yapabilmekle yürür.

Şu anda mümkün olan yenilenen seçime katılmak ve AKP'nin yeni bir yenilgi alması için çalışmaktır.

Seçimi kaybederlerse sonucu yeniden yok sayarlar mı; olabilir, mümkündür.

O zaman da mevcut imkanlara göre başka şeyler düşünülür.

Burada önemli olan gerçekçi politikanın yerine istekleri koymamaktır.

Önemli olan isteklere doğru yavaş da olsa ilerlemektir, onları sürekli tekrarlamak değil...

Tekrarlanan seçime katılmak gerekir diyorum çünkü bugünkü durumda ve güçsüzlüğümüzde yapılabilecek başka şey bulunmuyor.

Gerçekçi bir alternatif yok...

Yararı olacağına inanıyorsanız güzel sözler söylemeye, büyük hedeflerden söz etmeye devam edebilirsiniz tabii...